№ 16. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1950 р. РІК ВИДАННЯ X. ЦІНА 1 КРБ.

П е р е ц ь

До цього часу на Україні різні відомства та організації займають 33 шкільні будинки.

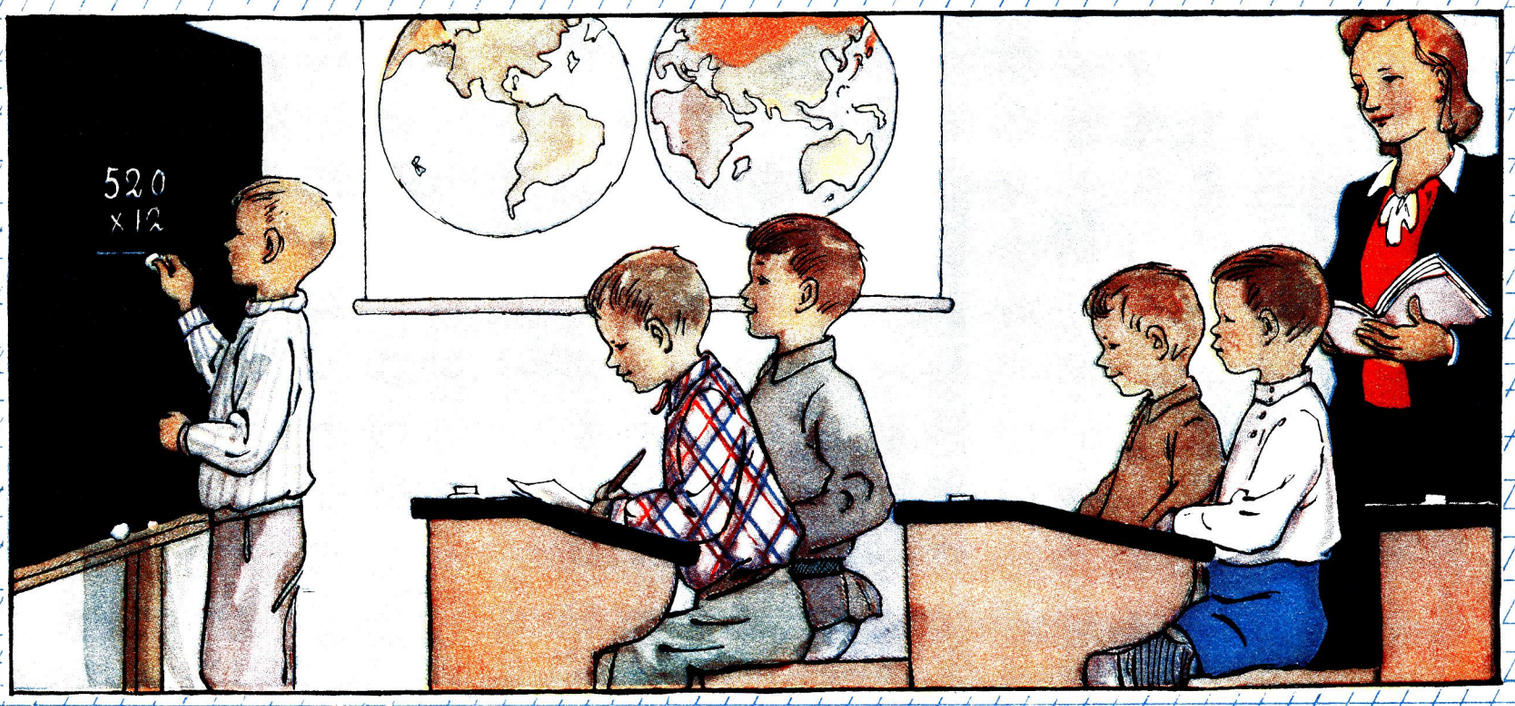

Діти докладають всіх зусиль, щоб кожного року переходити з класу в клас.

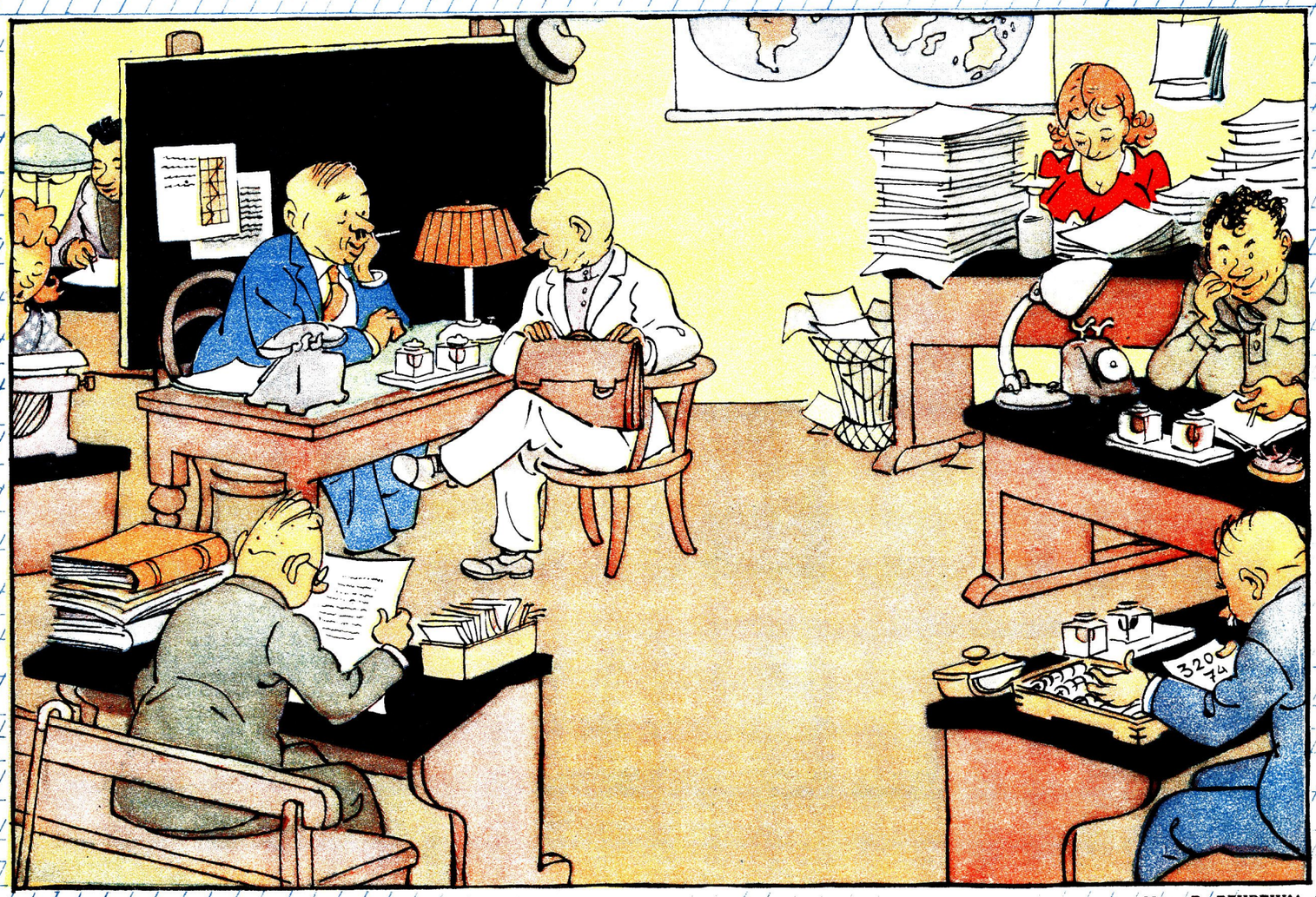

А деякі батьки докладають всіх зусиль, щоб ще хоч на рік залишитись у тому самому класі.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У ХАЩАХ АМЕРИКАНСЬКОГО „РАЮ“

«ЦИВІЛІЗАТОРИ» І «ДЕМОКРАТИ»

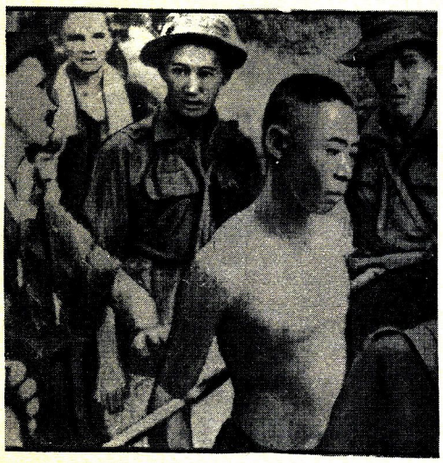

Третій рік уже ведуть ганебну війну англійські колонізатори проти народно-визвольного руху малайського народу. «Ми, — заявляють вони, — несемо малайцям найкращі досягнення західної цивілізації і демократичні свободи». На фото ми бачимо англійських солдатів, які ведуть у тюрму зв'язаного малайського демократа. Цілком зрозуміло, що колонізатори вважають найкращим досягненням «західної цивілізації» кайдани, а найкращою «демократичною свободою» — тюрму... Дальші коментарі, як кажуть, зайві.

РАЙМОНДА ДІЄК НА СУДІ

Проста французька дівчина Раймонда Діек кинулася на рейки і зупинила поїзд, що віз танки для брудної війни у В'єтнамі. За це французькі лакеї американських паліїв війни посадили Раймонду на лаву підсудних і засудили її до ув'язнення у фортеці.

Раймонда Діек зупинила поїзд з танками, а мільйони борців за мир зупинять війну і посадять на лаву підсудних її паліїв.

ЩЕ ПРО АМЕРИКАНСЬКУ ДОПОМОГУ

Французька комуністична газета «Юманіте» надрукувала недавно це фото з такою підтекстовкою: «Понад півмільярда американських доларів! Така мінімальна цифра американської «допомоги» грецьким монархо-фашистам. Наше кліше зроблено з фотографії, знайденої в кишені одного грецького фашиста. На звороті напис: «На пам'ять про бій біля Вронтам», під час якого фашисти одрубали голови багатьом патріотам. От для чого потрібна «великодушна допомога» Сполучених Штатів».

АТОМНІ ПСИХОПАТИ

Ось воно — лице американських атомних психопатів! На цьому фото — віце-адмірал Бленді з дружиною. Вони розрізають торт, який у мініатюрі відтворює форму «гриба смерті», що виникає під час вибуху атомної бомби. Цей торт було подано на десерт у клубі Вашінгтонського військового училища. Високопоставлене подружжя атомщиків бадьоро посміхається перед об'єктивом фотоапарата. Який вираз обличчя буде в них перед грізним судом народів, що борються за мир і за заборону атомної зброї, догадатися не важко: віце-адмірал з віце-адміральшею засміються на кутні.

Здоровенькі БУЛИ!

ЛИСТ ГОЛОВІ ВИКОНКОМУ ОРІХІВСЬКОЇ РАЙОННОЇ РАДИ ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛАСТІ т. СТАРИЧЕНКОВІ П. С.

Копія: голові виконкому Гуляйпільської районної Ради т. ОПТОВЦЕВУ Ф. С.

Здоровенькі були, тов. Стариченко!

Хотів посилати телеграму-блискавку, щоб гаряче поздоровити Вас з придбанням власного «Москвича». Але не знаю Ваших координат: не знаю, від якого і до якого села і на якій швидкості «мчите» Ви зараз колгоспними волами, запряженими у Вашу новопридбану машину.

До речі, про машину.

Обов'язково, т. Стариченко, повідомте, чи ще крутяться в неї колеса після того, як Ви обкатали її... пустивши з дороги шкереберть у прірву. Тут, звісно, я не можу не приєднатися до Вашого справедливого незадоволення роботою Вашого ж райшляхвідділу... Ще б пак! Могло ж статися таке, що машина і за волами не котилася б. Пропали б неабиякі гроші!

До речі, про гроші.

Я певен, т. Стариченко, що Ви, одержавши мій привіт, найближчим часом самі доведете на засіданні облвиконкому, що Ваш власний «Москвич» коштує державі не 9000, а 18.000 карбованців. Для цього у Вас є незаперечні факти.

За вантажну автомашину Ви заплатили 18.000 карбованців державних грошей? Заплатили. Потім за 11 тисяч карбованців Ви цього дрантивого «грузовичка» зіпхнули колгоспові «Заповіт Ілліча»? Зіпхнули. Світить він тепер ребрами на колгоспному подвір'ї? Світить. За виручені грошики Ви купили собі власного «Москвича»? Купили... Раджу Вам уже зараз накидати тези цього дуже відповідального виступу в облвиконкомі. Запевняю Вас, дорогий т. Стариченко, що, коли в області здивуються і не повірять цьому, знайдуться сотні свідків, які гаряче і одноголосно підтримають Ваші переконливі докази. Безумовно підтримають... Це ж Вас транспортують вони частенько бичками у «Москвичі», який після вищезгаданої обкатки переживає швидку амортизацію.

До речі, про амортизацію.

Неодмінно напишіть, чи вдалося Вам стягнути з власного райвиконкому ті 7 тисяч карбованців грошей, які Ви так настирливо вимагали «за амортизацію власної машини». (Зауважу в дужках: про те, що Ви й досі не повернули державі 11.000 карбованців, не пишіть, не затрудняйтеся — я й так знаю)... А взагалі повідомте, як їздиться. Чув, що нібито непогано, що навіть задивляються на Вас сусіди.

До речі, про Вашого сусіду — про голову Гуляйпільського райвиконкому Ф. С. Оптовцева. Як він себе почуває? Подзвоніть йому і запитайте, як його автомашина бігає. Інтересно, як він: чи готується вже до свого виступу на засіданні облвиконкому на тему: «Як я забрав у Воздвиженській школі пару биків, як зробив з них ковбаси і як за ті ковбаси купив «легковичка»... По-моєму, цей виступ має бути повчальним, так само, як і Ваш! Напишете вже за одне — хто з вас у кого навчився так спритно комбінувати: він у Вас, чи Ви в нього?

Кланяюсь вам обом у ваших авто!

ПЕРЕЦЬ.

Лакей Трюгве Лі

Коли міністра закордонних справ Норвегії Трюгве Лі було обрано генеральним секретарем Організації Об'єднаних Націй, його друзі й прихильники називали його «найчеснішим і найшляхетнішим стражем миру». Може для них він і був «найчеснішим і найшляхетнішим», але для тих, хто стежив за кар'єрою цього міністра, відомі були його здібності маскуватися під «стража миру». Не раз і не двічі показував він своє справжнє обличчя слуги Уолл-стріту. А з початком американської агресії в Кореї перед мільйонами борців за мир постала фігура бувалого в бувальцях агента американських паліїв війни, натасканого на лакейській службі правого соціаліста.

Біографія Трюгве Лі звичайна й прозаїчна, як звичайна й прозаїчна біографія всіх лакеїв Уолл-стріту — правих соціалістів.

Як і кожен з них, Трюгве Лі з його потворною святенністю дуже схожий на щедрінського Іудушку Головльова.

Кар'єру свою цей норвезький Іудушка почав тридцять років тому на скромній і непомітній посаді юрисконсульта норвезьких профспілок. Через три роки він уже один з профспілкових босів. Трохи згодом — секретар виконкому норвезької «робітничої» партії — партії бевіно-блюмівського типу й аромату.

Демагогічне торохтійство і вміння зраджувати робітників під виглядом захисту їх інтересів допомогли Трюгве Лі досягти заповітної мети кожного соціал-зрадника — міністерського портфеля.

В 1935 році він став депутатом парламенту й міністром юстиції. Перед війною він — міністр торгівлі й рибальства, а під час війни — міністр закордонних справ.

Так би може й постарів у міністерському кріслі Трюгве Лі, і помер би непомітно, коли б не кінець другої світової війни, що відкрив перед ним широкі перспективи зрадницької діяльності в міжнародному масштабі.

Це було в 1945 році. Трюгве Лі очолював норвезьку делегацію на конференції в Сан-Франціско, де закладалися підвалини Організації Об'єднаних Націй. Він головував у комітеті, який розробляв положення про головний орган ООН — Раду Безпеки. Натренованим нюхом досвідченого ренегата, Трюгве Лі відразу ж почув, яку неоціниму послугу він може подати Уолл-стріту, ставши його таємним слугою в штабі ООН. І Трюгве Лі, готуючись до цієї ролі, ретельно загримувався під бурхливо-полум'яного апостола миру й співдружності народів. Він буквально захлинався нудотними промовами на пленумах, зборах і прес-конференціях. Він промовляв по-норвезьки, по-англійськи, по-німецьки і навіть по-російськи, немилосердно коверкаючи російські слова. І в кожній промові він без ліку відміняв у всіх відмінках слово «МИР». Трюгве Лі не скупився тоді на компліменти на адресу Радянського Союзу. В Осло він заявляв елейним голоском, що наріжним каменем норвезької політики є хороші взаємини з СРСР. У Сан-Франціско він, притискаючи руки до серця і закочуючи очі, воркував:

«Наш народ із захопленням стежив за героїчними битвами й переможним наступом Червоної Армії. Ми глибоко вдячні воїнам Радянської Росії, які прийшли, як друзі, звільнити північну частину Норвегії».

Досвідчені чиновники з державного департаменту швидко зрозуміли, куди хилить і до якої валюти тягнеться цей «соціаліст».

— О, містер Лі — людина із здібностями! — сказав про нього один бувалий американський дипломат. — У нього, правда, немає витонченості й вишуканості сера Еріка Друммонда (англійського дипломата, колишнього генерального секретаря Ліги Націй. — **Ред.**), а, проте, це знахідка!

— Так, — відповів його співбесідник, інший американський дипломат, — містер Лі до нудоти багатослівний, але він — невідшліфований діамант. Ми його відшліфуємо, і він засяє!

І державний департамент почав його шліфувати.

Коли Трюгве Лі став генеральним секретарем ООН, перед ним відкрилися широкі шляхи до зради справи миру й прогресу в міжнародному масштабі.

Державний департамент намагався створити Трюгве Лі репутацію щирого миролюбця. Для цього йому дозволялося (й навіть рекомендувалося) симулювати розходження де в чому з американськими паліями війни. Йому навіть дозволили було усумнитися в Північно-атлантичному пакті... Американські газети писали про Трюгве Лі, що він не цілком благонадійний і що він, навіть, трохи «червоний»...

Протягом чотирьох з лишнім років Трюгве Лі ламався й кривлявся на політичних підмостках, як ангел-хранитель честі ООН і супер-арбітр у справах міжнародного миру. Сходячи елеєм святенницьких фраз про високе призначення ООН, він ретельно насаджував в апараті ООН агентів американської розвідки, білогвардійських покидьків, недобитків чехословацької реакції.

Трумен і Ачесон не могли намилуватися на свій «діамант».

Зовсім недавно, перед тим, як американські палії війни розпочали ганебну корейську авантюру, Трюгве Лі викинув ще один демагогічний трюк: він зробив вояж по європейських столицях з власним проектом «миру» — «миру» на десять пунктів і на двадцять років.

Це була чергова димова завіса, випущена державним департаментом США за два місяці до американської агресії в Кореї. Трюгве Лі повинен був приспати пильність народів і відтягти їх увагу від боротьби за справжній мир.

Коли ж американські палії війни з перших днів агресії в Кореї дістали по зубах, Трюгве Лі, по свистку державного департаменту, вчинив ту грандіозну провокацію, до якої його готував Уолл-стріт чотири з лишнім роки: він благословив від імені ООН американський розбій у Кореї.

Скинувши тогу миролюбця і показавши своє справжнє обличчя лакея паліїв війни, він заговорив язиком свого хазяїна:

— Убивайте корейських жінок і дітей! Паліть і руйнуйте корейські міста і села! Грабуйте і мародерствуйте! Віднині з благословіння Уолл-стріту я дозволяю це від імені ООН!

Ось що зазвучало в заявах, промовах, листах і посланнях Трюгве Лі!

Правда, коли вояки «блідолицього мікадо» Макартура, гублячи штани і гармати, закивали п'ятами, в голосі Трюгве Лі зазвучали інші нотки:

— Пробі! — заволав лакей. — Рятуйте престиж мого хазяїна! Сіамці, виручайте Макартура! Болівіанці, допоможіть Трумену! Перуанці, рятуйте Ачесона! Шліть побільше гарматного м'яса в Корею! Поспішайте!..

Але заклик Трюгве Лі залишається гласом вопіющого в пустині. Ні в кого немає охоти підставляти свої голови під справедливі й дошкульні удари корейського народу.

Трюгве Лі кидається в усі боки, вербуючи наймані армії на виручку американського агресора. Генеральному секретареві ООН ніколи навіть угору глянути, не те що приймати якісь там делегації, що вимагають засудити американську агресію в Кореї або приєднатися до всесвітнього руху за заборону атомної зброї.

Не мир хвилює підпанка Трюгве Лі, а війна. Війна проти корейського народу, війна проти миру.

З. БОРИСЕНКО.

ЛЮБОВ І КОВАРСТВО

(БІЖУЧИЙ МОМЕНТ АНГЛО-АМЕРИКАНСЬКИХ ВІДНОСИН)

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

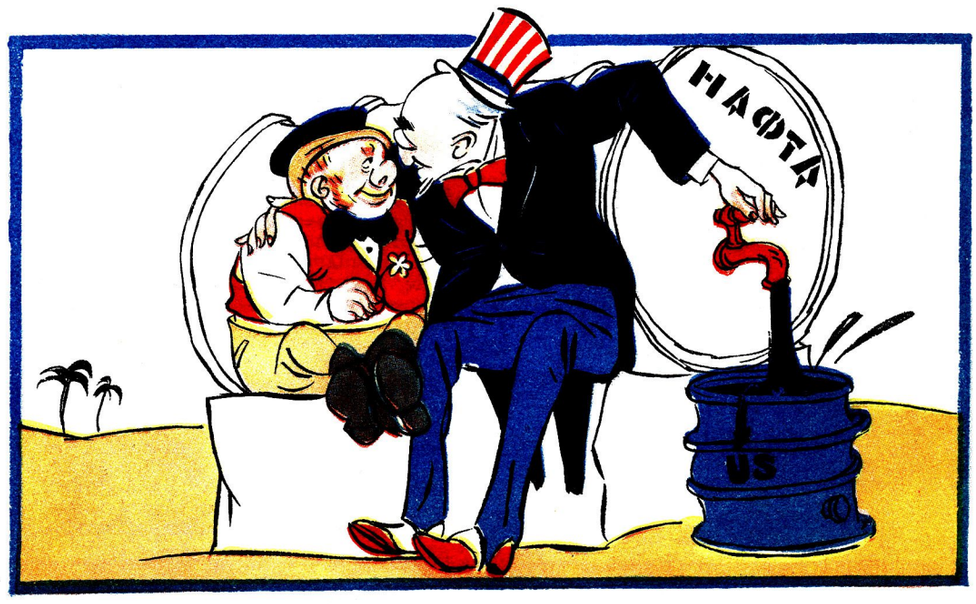

Чехословацький гумор

Папа римський слухає слово боже.

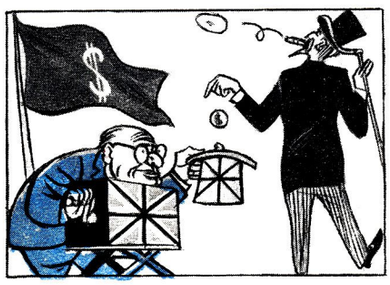

Чий хліб їси, тому й пісні співай.

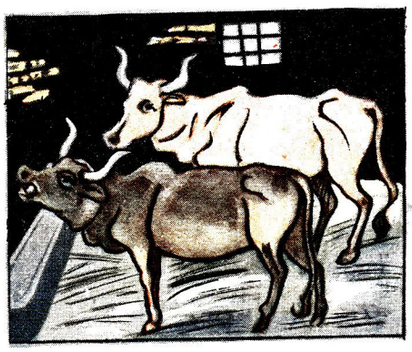

—Якщо старанно розвиватимеш свій голос, — незабаром зможеш досконало імітувати «Голос Америки».

Малюнки з журналу «Дикобраз» (Прага).

Ярослав ГАШЕК

ГРІХ СВЯЩЕНИКА АНДРІЯ

От уже вісімнадцять років, як священик Андрій сидить у чистилищі, не знаючи навіть, чому. Ще й досі не оголосили йому вироку, хоч за останні роки наплив душ у чистилище був не такий вже значний. Більшість потрапляла сюди тільки мимохідь і потім під скрегіт зубовний чимчикувала у пекло. Інколи Андрій набирався хоробрості й питав у ангелів-наглядачів: «Чому ви мене тут тримаєте, панове?»

Ангели знизували крилами й казали: «Судове слідство у вашій справі ще не зовсім закінчене, преподобний отче».

Від цих слів йому завжди ставало моторошно, як тільки може бути моторошно душам у чистилищі, бо він не знав за собою ніяких гріхів. Він був з тих всіма поважаних, благочестивих священиків, яких описує Райс. На землі він мав всі позитивні ознаки цього опису: довге волосся, тремтячий старечий голос, моральну чистоту душі першого ступеню.

І незважаючи на це, він все ще сидить в попередньому ув'язненні, в чистилищі. Останнім часом його компаньйоном був один парафіяльний священик, який розраховував одержати десять тисяч років. Бідолашний, він чверть години милувався дівчатами, що, лежачи на тобагані і позадиравши ніжки, з веселим криком скочувалися із штучної гори. Це було на ювілейній виставці.

«Справжне брюссельське мереживо, отче благочинний», — зітхав нещасний священик. Проте чиста Андрійова душа не розуміла різниці між звичайною спідницею і мереживною.

Ангели тихо пурхали навколо Андрія, їм було шкода його, вони співали йому чудових пісень на слова святих отців і казали: «Звольте подати апеляцію, отче благочинний». Зваживши на ангельські поради, він подав апеляцію у писаному вигляді:

«Славний страшний суде!

Душа, що підписалася нижче, благочинний Андрій, цим уклінно просить відпустити його з чистилища, і підпирає свою уклінну просьбу такими доводами:

А. Той, що підписався нижче, не знаходить у своєму сумлінні нічого, що могло б його опорочити. Жив так, як написано у священних книгах.

Б. Цілком благонадійний, що може підтвердити староста села Палушка, який перебуває в даний час у казані № 253 в поміpному відділі чистилища, прохолоджуваному вентиляторами.

В. Те ж саме, тобто благонадійність і бездоганність поведінки, може засвідчити жандармський вахмістр Йосиф Лоукота, що тепер перебуває в блаженстві, в раю біля п'ятого турнікета.

Г. Той, що підписався нижче, виявив чудодійне джерело і безплатно постачав його водою приюти й виховні будинки.

Д. Учився відмінно, що може підтвердити директор гімназії Алексіус, прикомандирований до ангелів, які сторожать гімназистів у чистилищі.

Є. Той, що підписався нижче, досконало володіє латинською, грецькою, староєврейською та арамейською мовами.

Ж. Ніколи ні в чому не сумнівався.

На підставі цього прошу відпустити мене з чистилища і обіцяю в разі милостивого задоволення моєї уклінної просьби докласти всіх зусиль, щоб виправдати це довір'я».

Прохання йому повернули. «Невистачає титульного аркуша» — сказав ангел, передаючи йому папір. Між іншим, цей ангел за життя був чиновником міністерської канцелярії.

Тоді священик Андрій написав титул: «Прохання душі священика Андрія про звільнення її з чистилища. Додано пункти А, Б, В, Г, Д, Є, Ж».

У річницю своєї смерті (раніше навіть на землі, як правило, просьби не розглядаються) він одержав відповідь:

«Ваше благородіе! Дозволяємо собі звернути вашу увагу, що страшний суд у найближчий час засідати не буде, з якої причини вашу просьбу ми надіслали в судову палату чистилища з пропозицією по можливості взяти до уваги всі обставини справи і після розслідування ваших гріхів свій висновок передати у священний суд. За підготовчий комітет страшного суду: Гавриїл».

І тихо пстекли роки під скигління душ і зворушливі співи ангелів, що колисали в чистилищі нехрещених немовлят.

Нарешті священик Андрій одержав повістку: «З'явитися в священний суд».

Внизу, на небесному склепінні чистилища возсідали судді, видимі тільки ангелам-хранителям, які й привели сюди обвинуваченого. У повітрі висіла книга життя священика Андрія, що її перегортала невидима рука.

— Священику Андрію! — пролунав голос. — Ти бачиш тут книгу свого життя? Вона чиста, крім однієї сторінки. Дай відповідь тепер чесно на запитання: чи був у тебе брат в Австралії?

— Був, славні судді.

— Тепер ще запитання: чи писав ти своєму братові в Австралію?

— Так, славні судді. У 1882 році, в Сідней.

Книга закрилася, і пролунав глибокий голос, який належав за всіма ознаками голові суду:

— Чи вивчив ти пильно всі писання святого Августина, учителя церкви?

— Так!

Почувся шум крил, і суд пішов на нараду. Потім новий шум крил, і голос зверху прогримів:

— Священик Андрій присуджується на 15 тисяч років примусового перебування в чистилищі з зарахуванням 22 років попереднього ув'язнення.

Мотивування

У своїй книзі, написаній в 415 році нашої ери, «про виклад, або ж про тлумачення книг» учитель церкви Августин оголосив віру в антиподів єрессю. Див. стор. 23. З огляду ж на те, що Австралія належить до антиподів, то й віра в існування Австралії є богохульством, який злочин учинив обвинувачений священик Андрій фактом надіслання листа своєму братові, що належав до антиподів і проживав у австралійському Сіднеї. Обставини, які полегшують провину, суть: бездоганна поведінка й щире зізнання обвинуваченого».

«Не плачте, — втішали ангели засудженого, — щось подібне могло б з вами трапитися і в земному суді...»

МАГАЗИН У ТОРБІ

Є ТАКИЙ магазин!

Крім того, що він у торбі, — він ще пересувний... і пересувається не просто собі, а в залежності від руху сонця: де холодок — туди й пересувається.

Носить цей торбомагазин жінка-продавець, яка не може примиритися з тим, що керівники Троїцького району (Одещина) закрили книжковий магазин, а приміщення віддали під крамницю залізних виробів.

Голова Троїцького райвиконкому т. Салтановський, закриваючи книжковий магазин, очевидно, поставив собі на меті завзято і настирливо просувати в маси... лише сковороди, лійки, цідилки і інші залізні вироби!

А жінка-продавець хоче просувати в маси книгу, просувати живе слово наших письменників, учених, новаторів виробництва.

І просуває!

Від щирого серця хочеться сказати: хвала такому продавцеві!

Та водночас ми хочемо порадити цій жінці одне. Обов'язково, шановна товаришко, закажіть вивіску. І напишіть на ній великими літерами: «Книгомагазин у торбі ім. Салтановського».

Зробіть так, і тоді неодмінно приміщення для книжкового магазину знайдеться.

ДУЖЕ ДОПОМАГАЄ...

АДМІНІСТРАТИВНА сверблячка — хвороба пошесна. Останнім часом її виявлено у Краснопільському районі на Сумщині. Заслаб на неї голова виконкому райради т. Сердюк. Свої розпорядження головам колгоспів він закінчує тільки так: «Винні будуть притягнені до судової відповідальності».

Від т. Сердюка ця хвороба перекинулася на старшого зоотехніка райсільгоспвідділу т. Бухаренка. Розпорядження головам колгоспів про доїння овечок він і собі закінчив так: «При невиконанні цієї вимоги Ви особисто будете притягнуті до судової відповідальності».

Найрадикальніший спосіб лікування адміністративної сверблячки — холодні компреси.

Дуже допомагає!

ЛЮДИНА НЕ ГОРДА...

НА ПРОХАННЯ мешканців Рибальського провулку електрифікувати їх будинки завідувач Проскурівського міськкомунгоспу т. Манушин відповів торік гордим мовчанням.

Недавно мешканці провулку звернулися з цим проханням безпосередньо до начальника «Енергозбуту» т. Горбатова.

— Будь ласка, — відповів той. — Ви тільки купіть стовпи, ізолятори, зовнішню і внутрішню проводку, електролічильники, проведіть лінію, а ми вже перевіримо і включимо. Я — людина не горда.

Одним словом, відмахнувся від прохання і т. Горбатов. Одмахнувся, як бездушний чиновник, добре знаючи, що стовпами і всім іншим повинен забезпечувати «Енергозбут».

Отже, не важко зрозуміти, що справа впирається не в стовпи, а в начальника «Енергозбуту» т. Горбатова.

Я запитую!

ТОВ. ДАВИДОВА — ГОЛОВУ ВИКОНКОМУ КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ.

Чи пам'ятаєте, як ще в квітні цього року Рада Міністрів УРСР зобов'язала Вас в тижневий строк вжити заходів до розміщення редакції газети «Радянський спорт»? Ви передали цю справу заступникові, а заступник — помічникові. Помічник забіг до редакції, боком протиснувся між столами (бо там же тісно!) і на мить зупинився біля глухих дверей. Саме в цей час у двері щось грюкнуло з такою силою, що помічник Вашого заступника, переляканий тим гуркотом, прожогом вилетів з кімнати, безстрашно стрибнув з високого ганку і чкурнув в напрямі міськради.

На підставі його «обмірів» виконком доповів Раді Міністрів:

— Редакція займає площу до 50 метрів.

Другими словами, 50 метрів «без гаку».

Це тоді, як площа, відведена редакції, не дорівнює сорока метрам, навіть, коли рахувати не тільки з гаком, а й з ганком!

Підвів Вас, Олексію Йосиповичу, помічник Вашого заступника. П'ятдесят метрів він нарахував, мабуть, з переляку. Недарма ж люди кажуть, що в страха великі очі!

Накажіть йому, хай піде вдруге і обміряє як слід. І хай не боїться! В тому гуркоті, що його перелякав, нічого загрозливого для життя нема: то у водному басейні, під час тренування, хтось шарахнув по дверях редакції медицинболом... Такий гуркіт працівники редакції слухають щодня і... Я Вас запитую ще раз, Олексію Йосиповичу, — коли ж Ви приступите до виконання постанови Ради Міністрів про розміщення редакції газети «Радянський спорт»?

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

«Директору треста столовых и ресторанов № 4.

Ставлю Вас в известность о несоответствии использования т. МИТЬКО Галины в должности официантки при столовой Киевского РУ-5.

Т. МИТЬКО зачастую относится к учащимся при их обслуживании в близко товарищеских отношениях, позволяет себе шутки с мальчиками, улыбки и т. д., что противоречит единому воспитанию учащихся и нередко приводит в столовой к лишнему шуму и непорядку.

Секретарь
Комитета Комсомола
РУ-5
Осипов»

СКАНДАЛ У НЕБЛАГОРОДНОМУ СІМЕЙСТВІ

Мал. БЕ-ША

У деяких артілях промкооперації процвітає сімейственість, що веде до зловживань.

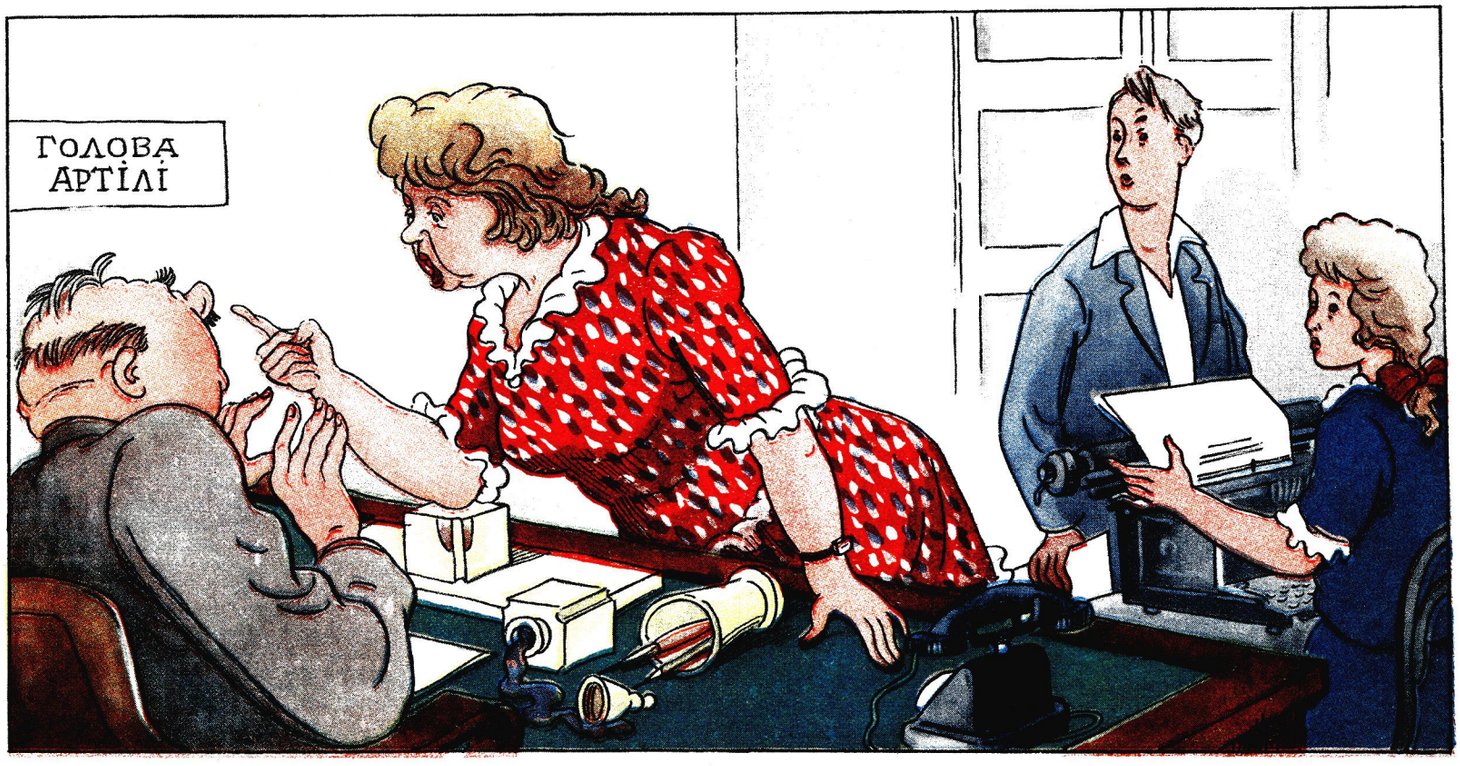

— Чого це вони сваряться, сестричко?

— Мама у тата зробила ревізію і виявила, що він приховує від неї прибутки артілі.

Сім бід за один обід

БЛАГОДАРЕНИКИ ЗА ВАРЕНИКИ...

Ми стоїмо в робітничій їдальні Харківського заводу «Світло шахтаря» і читаємо меню, написане крейдою на великій дошці. І чого тільки тут нема! Перших страв — п'ять, других — десять, третіх... Очі розбігаються. А які страви! Борщ, вареники, оладки, печеня по-домашньому...

Хочеться сказати:

— Яка мила людина завідуючий цією їдальнею т. Торохов! Як він турбується про робітників. Мабуть він дуже похожий на гостинного гоголівського Петра Петровича Пєтуха. І так само, як і той, стоїть десь на кухні і шепоче: «Та підсмаж... та підпечи, та дай попріти добре!»

Підходиш до каси. І зразу ж ліричні солов'ї, що заспівали було в душі, замовкають і складають крильця.

Насамперед треба стати в чергу і почекати чека. Хвилин через десять—п'ятнадцять, схопивши чек, біжиш до зали і стаєш у чергу за табуреткою. Стоїш, а час іде. Нарешті табуретку осідлано. Тепер уже сидиш, а час іде. Не йде лише офіціантка. Починаєш нервово стукати ложкою об стіл і наспівувати: «Прийди, прийди... я твій кліент!» Нарешті вона приходить, даєш їй чек на вареники і ловиш облизня, бо вона каже:

— Перемініть. Вареники були, та загули!

Схопивши варениковий чек, біжиш до каси і, знову постоявши, заміняєш його на оладковий.

Взявши новий чек, біжиш до зали, але твоя табуретка вже зайнята. І знову з хвилюванням дивишся офіціантці у вічі, думаючи: «Бути оладкам, чи не бути, ось питання!»

А офіціантка вже приготувала відповідь:

— Оладки з'їли на кухні. Перемініть чек.

— Дайте книгу скарг! — вигукуєте ви, але в цю хвилину дзвонить дзвінок — перерва на обід закінчена.

Робітники, що не встигли пообідати, кажуть:

— Благодареники вам за вареники, каші не їв, борщу не бачив!

Таксувальниця котельного цеху Надія Калашникова недавно закінчила ремісниче училище. Для неї робітнича їдальня заміняє домівку. А недавно через безпорядок у їдальні вона запізнилася на роботу і довелося їй червоніти перед товаришами, тоді як червоніти повинен був би завідуючий їдальнею Торохов.

І виходить, що не так робітники їдять у їдальні, як їдальня з'їдає робочий час.

Знову читаємо меню. І чого тільки тут нема! І вареників нема, і оладків нема, і навіть тушеної капусти нема. Виявляється, що всьому написаному в меню може вірити лише перша зміна. З кожною зміною кількість страв зменшується так, що робітникам останньої зміни залишається прочитати меню і задовольнитися лише однією якоюсь стравою.

Робітник лампового цеху т. Рижов написав у книзі скарг: «Доки ж у нашій їдальні буде такий безсмак?»

— А який же тут може бути смак, коли в директора їдальні Торохова нема смаку до робітничого харчування? — відповідають робітники цеху металевих конструкцій. — Адже ми директора їдальні місяцями не бачимо в їдальні. А директор заводу т. Костюченко теж не заглядає сюди. Страв, які готуються для робітників, він ніколи не пробує. А чому б йому не спробувати зробити того, що роблять генерали в нашій армії. Адже вони обов'язково знімають проби на солдатській кухні.

Цікаво було б, якби товариш Костюченко зайшов у робітничу їдальню не як директор, а як кліент і, наштовхавшись у черзі та попобігавши від каси до столу і від столу до каси, — схопив парочку свіжопіджарених облизнів! Та ще якби він сам собі виніс сувору догану за спізнення на роботу після обідньої перерви, то, певно, сказав би: «Не єдиним хлібом живе людина...» і обминав би їдальню десятою дорогою.

А ще цікавіше було б, якби товариш Костюченко зайшов до робітничої їдальні як директор заводу, що дбає про побут робітників, та посадив біля себе завідуючого їдальнею т. Торохова, та дав йому пообідати, сказавши:

— Іж сама, мила, коли таке зварила!

Тоді, безперечно, було б покінчено з бідами — з усіма сімома!

РАНОК В СОСНОВОМУ БОРІ

Якось ми потрапили в чайну на заняття з техмінімуму. Розбитний чоловічок повчав офіціанток:

— Ви повинні працювати так, щоб кліент залишив у вашій чайній всі гроші. Для цього робиться культурна обстановка. Ми чіпляємо в залі картину Шишкіна «Ранок у сосновому борі». Кліент дивиться на ведмедів і йому... хочеться випити пива.

Ми не зрозуміли тоді, який зв'язок може бути між ведмедями і пивом. А ось зв'язок безкультур'я з халтурою дуже легко встановити в робітничій їдальні № 336 на Харківському заводі маркшейдерських інструментів.

Спочатку робітник повинен постояти в черзі за чеком. Чеки продає буфетниця, до краю завантажена продажем продуктів. Одержавши чек, робітник починає розшукувати стілець — є що їсти, та нема на чому сісти. Але одна біда не ходить, вона й другу за собою водить!

В їдальні мало посуду, невистачає ложок, виделок, ножів. І якщо вже пощастить сісти, но немає чим їсти. Нарешті, роздобувши стілець і ложку, — робітник збирається обідати. Та тут його чекає найбільша біда. Спочатку офіціантка подає третю страву, згодом другу, а під кінець — першу. Інколи роблять по-іншому — спочатку подають другу страву, потім третю, а на закуску борщ. Але вживати страви в такій послідовності ніхто не має охоти і доводиться чекати, поки на столі з'являться всі страви.

Тимчасом перерва на обід наближається до кінця. Робітники, яким не пощастило одержати жодної страви, спішать до вікна роздачі, самі беруть тарілки і наспіх «одобідуються» стоячи.

Не диво, що після такого обіду вони втрачають смак до обідів у своїй їдальні.

Дивлячись на таке обслуговування робітників, згадуєш відомі слова про необхідність боротьби з халтурою в усіх її проявах і з її носіями.

А цими носіями в першу чергу є директори харківських трестів їдалень—Луценко, Отрешко, Сауленко і Грановський. Вони схожі на того горезвісного лектора з чайної, який намагався забрати всі гроші у відвідувача. Організація харчування робітників на підприємствах для них «невигідна справа». Обіди в робітничих їдальнях дешеві, великого обороту на них не зробиш, то й чого там багато думати про ці їдальні?

НАШЕ МЕНЮ

Ознайомившись з роботою їдалень на підприємствах Харкова, ми вирішили скласти своє меню.

«На перше» — рекомендуємо директорам харківських трестів їдалень скликати завідуючих робітничими їдальнями і провести з ними голосне читання книг скарг. Нехай послухають, що пишуть про їхню роботу. Жалюгідний вигляд буде у них після того читання.

«На друге» — радимо директорам підприємств частіше заглядати в робітничі їдальні.

«На третє» — дуже приємно буде, якщо харківські обласні організації зацікавляться тим, що і як дають у робітничих їдальнях «на перше», «на друге» і «на третє».

Тоді не буде сім бід за один обід, а буде один дешевий, поживний і смачний обід, якого заслуговують робітники!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

м. Харків.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Що таке скромність?. Якщо тобі коли-небудь доведеться відповідати на це запитання, наведи приклад: в промкомбінаті 2-го Київпромторгу працює закройщиком шевського цеху П. Д. Мороз. Він скромно ріже шкіру і жодним словом не обмовиться про те, що він

ще в 1938 році закінчив інститут і одержав диплом інженера-технолога.

Аж мороз по шкірі проходить, коли вдумаєшся, які на світі бувають скромні люди!

В. ДОЛЕНКО.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Всього два роки головує т. Карпусь в Талалаївському районному комітеті в справах фізкультури і спорту. Та вже про нього в районі пісні співають. І недарма. За короткий час Євген Павлович до-

вів доручену йому справу до цурки. Фізкультурна робота зовсім занедбана. Від спортивних знарядь лишилось одне цурпалля.

О, недарма талалаївська молодь оспівує його діяння в пісні, яка починається так: «Ой, лихо не Карпусь...»

М. БУХОВЕЦЬ, Г. БОЙКО.
Сумська область

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Замість того, щоб пришивати або приклеювати підошву, на Вінницькій взуттєвій фабриці її прибивають залізними гвіздками. Вже на третій—четвертий день така підошва відлітає разом з підбором.

Директор цієї фабрики має повне право співати стару пісню на свій лад:

Дав лиха закаблукам!
Дав лиха передам!

Добре було б, якби після твого виступу він затяг:

А за тії закаблуки
Я набрався лиха й муки!..

Приємно було б послухати...

В. МАЛЬЧЕНКО.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Представникові житло-комунального відділу Андрєєвій пощастило дати відповідь на запитання пое-

та: «Хто може випити Дніпро?» Це, виявляється, можуть зробити мешканці будинку № 55 по вул. Чкалова, які випивають 3.600.000 літрів води за місяць, що становить 52 відер води на одного мешканця в день (включаючи сюди й немовлят). Таку астрономічну кількість випитої води показує тут зіпсований водомір. Але т. Андрєєва, замість того, щоб полагодити його, нарахувала на мешканців будинку таку суму грошей, що вони вже більше не питимуть води з Дніпра. Питимуть мінеральну — дешевше коштуватиме!

М. АНТИПОВ.

м. Київ.

КОВБАСА і ЦЕГЛА

Присвячується Савранському райпромкомбінатові (Одещина).

Щоб не гаяти часу,
Діячі завзяті
Смалять цеглу й ковбасу
В цьому комбінаті.

Та товари йдуть на склад,
А не на базари,
Хоч готує комбінат
«Ходові» товари.

Вас цікавить, в чому суть?
Стались дивні речі:
Переплутали, мабуть,
В комбінаті печі.

Надто цегла їх крихка
Із піску та глини:
Доторкнеться лиш рука —
І нема цеглини.

Ковбасу ж ту споживач
Покуса та й кине:
— Не вгризеш її, хоч плач!
Як шматок цеглини!..

Скільки ж буде-то краси,
Як при їх старанні
Комбінат... із ковбаси
Виросте в Саврані.

Степан ОЛІЙНИК.

ВИСТАВКА шкоди і треба

ЯК З ВІДРА

Ллє, кажуть, як з відра. Дивлячись з якого. Із звичайного, наприклад, вода ллється широким струменем. А з відер, що їх виробляє Миколаївський міськпромкомбінат, вода біжить тонкими цівками. Всі семеро відер, придбаних недавно колгоспом ім. Дзержинського (Єланецький район, Миколаївської обл.), протікають на швах, безперервно підмочуючи репутацію і Миколаївського промкомбінату, і його директора Федора Антоновича Алхімова.

ПІСЛЯ ВИПРОБУВАННЯ

Цегельний прес виробництва Старобільського моторемонтного заводу (директор т. Мервинський) потрапив на нашу виставку після випробування в артілі ім. Комінтерну, Яготинського району на Полтавщині. Випробування дало такі наслідки: після виготовлення 2-х тисяч цеглин першим вийшов з ладу вижимний коток, потім розсипалася на шматки форма, далі ляснув вихідний важіль. А внаслідок ляснуло 3613 крб. колгоспних грошей, хоч, як кажуть колгоспники, така халтура і ламаного шеляга не варта.

ТАЛАНТИ БЕЗ ПОКЛОННИКІВ

ЯКРАЗ в той день, коли приїхали артисти, хатнянські колгоспники першими в районі закінчили косовицю озимини.

А зранку, коли косарі ще косили, голова Хатнянської сільради Анатолій Михайлович Романцов почав справляти обжинки. Секретар Вільховатського райвиконкому (Харківщина) Федір Юхимович Коробко сидів у нього на покуті. Обливався потом разом з ними і заступник голови райвиконкому Єгор Павлович Козирєв. Аж вікна запотіли в хатині, де вони бенкетували.

Увечері зібралися колгоспники до свого клубу. В залі — ніде яблукові впасти, а на сцені артисти з самого Харкова. Лунають чудесні пісні, за піснями — буря оплесків, за оплесками — знов пісні.

Саме тоді, коли артистка виспівувала тоненьким голоском:

«Каким ты был, таким остался»...

з кутка захрипіло:

— Стривай! Це не так...

І на сцені з'явилися три постаті, що ледве держалися на своїх шістьох ногах.

— На порядку денному... — пробасила одна з них, — зараз ми...

І загуло, наче з трьох порожніх бочок:

«Ой гиля, гиля-а, гусоньки!..»

У присутніх — аж мороз по спинах пробіг.

Не встигли обурені слухачі з місць схопитись, як «на порядку денному» вже з'явилось:

«Не бррани меня, рродная!..»

Це вже були артисти не з Харкова. Це була трійка тих трудеників, що завчасно почали справляти обжинки.

Так районні і сільські керівники зірвали концерт.

Цікаво було б побувати на тому засіданні Вільховатського райвиконкому, де влаштують бенефіс цим трьом «талантам».

Ів. РЯБОШТАН.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Варто на твоїх сторінках відзначити роботу головного енергетика нашого шахтоуправління — Володимира Григоровича Баранова. Дуже енергійний товариш!

Якщо на електропідстанції чути лайку, від якої вуха в'януть, значить, туди прийшов В. Г. Баранов.

Якщо надійшов наказ виключити під навантаженням фідери, хоч це правилами безпеки заборонено, — значить, дав цей наказ ніхто інший, як В. Г. Баранов.

Якщо на електропідстанції зустрінеться Вам людина, від якої за півкілометра несе спиртом, — знайте, що це знову ж таки той же В. Г. Баранов.

Через таку нестримну енергійність головного енергетика залишаються часто без енергії виробничі дільниці шахтоуправління.

Невже так ніхто і не вживе енергійних заходів до цього надміру енергійного енергетика?

А. СУРМЕНКО.
Шахтоуправління ім. Кірова тресту «Кривбасруда».

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Мені завжди здавалося, що прислів'я «обіцяного три роки ждуть» створено якимось ледарем для виправдання лінощів та бездіяльності. Зовсім іншої думки про це прислів'я т. Ніколенко — директор радгоспу «Більшовик». Воно у нього стало чимсь на зразок улюбленого життєвого правила. Три роки ждуть робітники, коли т. Ніколенко виконає обіцянку придбати для радгоспу бібліотеку. Три

роки підряд підтверджує директор свою обіцянку власноручним підписом у колективному договорі. І три роки підряд порушує його.

Не любить, видно, читати т. Ніколенко. Мабуть, підписуючи колективний договір, він і його не читає.

А. ЩЕРБАКОВ.
Мелітопольський район, Запорізької області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У зв'язку з опублікуванням матеріалу «Ненормальні нормативи» (журнал № 10) Президія Укоопромлісоспілки скасувала старі, складені ще до 1947 року, розцінки на ремонт меблів та встановила нові, значно знижені.

* * *

Перець одержав листа про шахрайства в Запорізькій будівельній артілі ім. Будьонного. За повідомленням обласної прокуратури, голову артілі Шустова та заготувача Калюжного засуджено до 3-х років позбавлення волі кожного.

* * *

Завідувач учбової частини Дружнянської семирічної школи (Бородянський район, Київської області) Бурвиков допускав неетичні вчинки. Учні школи повідомили про це ПЕРЕЦЬ. Обласний відділ народної освіти **звільнив Бурвикова з педагогічної роботи.**

* * *

Читачі ПЕРЦЯ повідомили редакції про зловживання заступника директора управління перукарень Одеського облкомунвідділу Симонова. Обласна прокуратура, яка розслідувала справу, повідомила, що **Симонова засуджено до 8 років позбавлення волі.**

Фотомонтаж Юрія КОЗЮРЕНКА

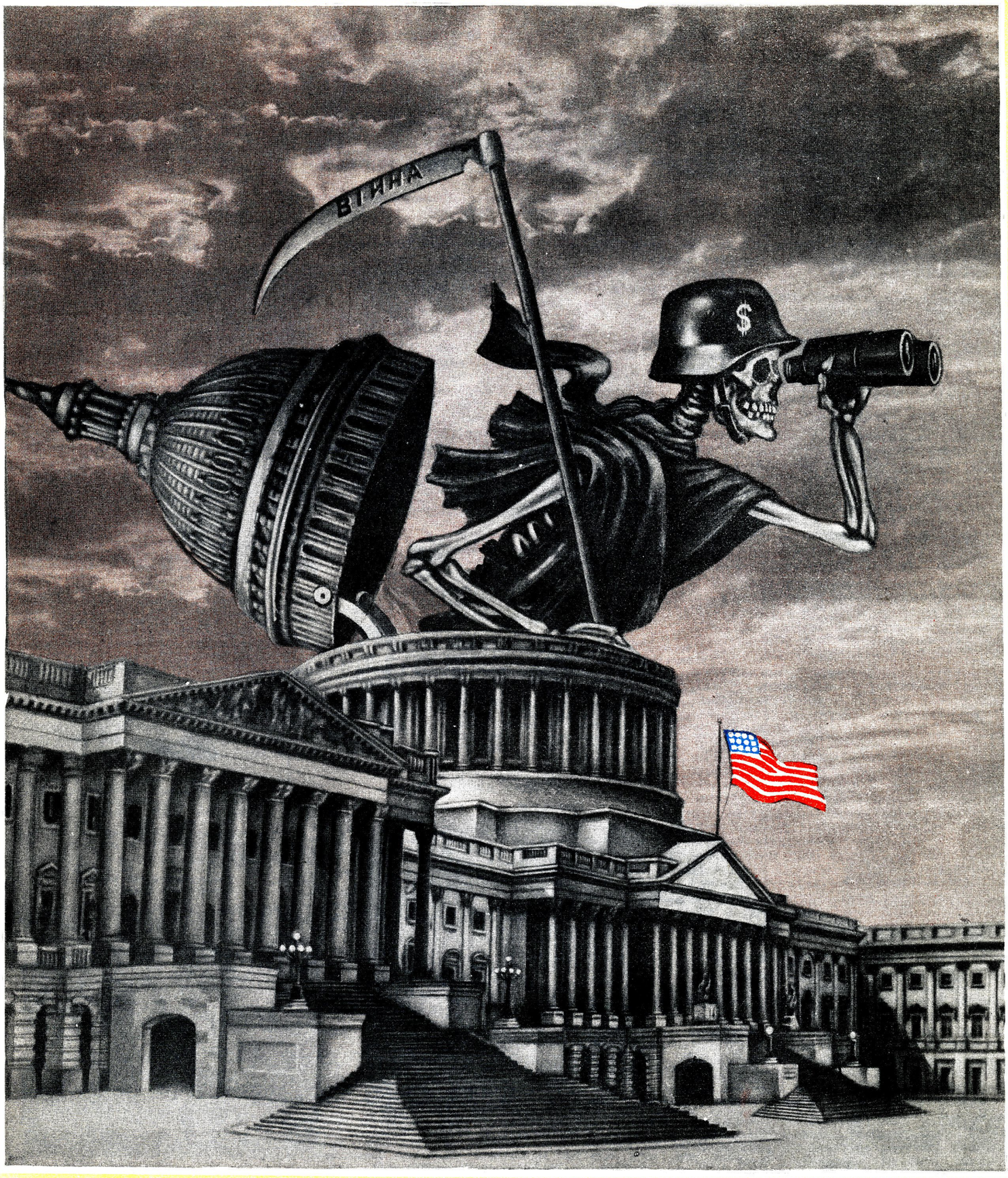

АМЕРИКАНСЬКИЙ КОНГРЕС —
КОМАНДНИЙ ПУНКТ ВІЙНИ

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. **Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 86 і 81. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.**

Журнал «Перець» № 16 (195) (на украинском языке). Підписано до друку 16. VIII. 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 02872. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3312. Тираж 50.000 прим.